

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 273)

Jul (1) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	10
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 93)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம் - இருபத்து நான்காவது அத்தியாயம்

(தாரகா மந்திரம்)

ஸ்ரீருவாச:-

1. பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம பரம் ஜ்யோதிரநுபமம்

லக்ஷ்மீநாராயணம் ப்ரஹ்ம தோஷசூந்யம் நிரஞ்ஜனம்

பொருள் - பரப்ரஹ்மமும், அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவனும், உயர்ந்த ஜோதியும், உபமானம் இல்லாதவனும் ஆகிய லக்ஷ்மீநாராயணன், எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றவன் ஆவான். மேலும் அவன் தூய்மையானவனும் ஆவான்.

2. ஏக ஸர்வமிதம் வ்யாப்ய ஸ்திதம் ஸர்வோத்தரம் மஹ:

அஹந்தாஹம் பரா தஸ்ய ப்ரஹ்மண: பரமாத்மந:

பொருள் - இங்குள்ள அனைத்தையும் வ்யாபித்தவனாகவும், அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகவும் அவனே உள்ளான். பரமாத்மாவாகிய அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தின் "நான்" என்னும் எண்ணமாக நானே உள்ளேன்.

3. ஹிதாய ஸர்வஜீவாநாம் உந்மிஷந்தீ ஸ்வவாஞ்சயா

சப்தப்ரஹ்மமயீ பூத்வா மாத்ருகா மந்திர விக்ரஹா

பொருள் – அனைத்து ஜீவாத்மாக்களின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டவளாக நான் சப்தப்ரஹ்மத்தை உள்ளடக்கியதான மாத்ருகை மந்த்ரம் மூலம், என்னை நானே வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

4. பவாமி மந்த்ரரூபாஹம் தத்தத் வாச்யாநுகாரிணீ

ப்ரதமம் தாரரூபேண யத் அஸ்மி ஏவம் ஸமுத்தரேத்

பொருள் – அனைத்து மந்த்ரங்களின் ரூபத்தில், அந்தந்த மந்த்ரத்தால் கூறப்படும் தேவதைகளையும் நானே பின் தொடர்பவளாக உள்ளேன். உபாஸகன் ஒருவன் முதலில் என்னுடைய தார ரூபத்தை (இது “ஓம்” என்பதாகும்) உச்சரித்து என்னை வரவழைக்க வேண்டும்.

5. ப்ரதமம் த்ருவமாதாய தத: கர்ணம் ஸமுத்தரேத்

நாபிம் ஸமுத்தரேத் பச்சாத் த்ரயமேகத்ர யோஜயேத்

பொருள் – உபாஸகன் முதலில் த்ருவ அக்ஷரத்தை (இது “அ” என்பதாகும்), கர்ண அக்ஷரத்துடன் (இது “உ” என்பதாகும்) சேர்த்து, அதன் பின்னர் அதில் நாபி அக்ஷரத்தை (இது “ம” என்பதாகும்), இறுதியாக இந்த மூன்றையும் ஒன்றாக இணைக்கவேண்டும் (இதுவே “ஓம்” என்பதாகும்).

6. ஓம் இதி ஏதத் ஸமுத்பந்நம் ப்ரதமம் ப்ரஹ்மதாரகம்

பிந்துநா பூஷயேத் பச்சாநாதேந ததநந்தரம்

7. த்யாயேத் ஸந்ததநாதேந தைலதாராமிவாததாம்

ஏதத் தத் வைஷ்ணவம் ரூபம் த்ரயக்ஷரம் ப்ரஹ்ம சாச்வதம்

பொருள் – இப்படியாக “ஓம்” என்பதை உண்டாக்கிய உபாஸகன், அதன் பின்னர் முதலில் அந்த ப்ரஹ்ம தாரக மந்த்ரத்தை ஒரு புள்ளி மூலம் மேலும் அழகாக்கவேண்டும் (இங்கு புள்ளி என்பது “ம” என்பதன் மீது வைக்கப்படுவதாகும். அதாவது “அ, உ, ம” ஆகியவற்றைச் சேர்க்கும்போது “ஓம்” என்பதே கிடைக்கிறது. இதில் “ம” என்பதன் மீது புள்ளியைச் சேர்த்தவுடன் “ஓம்”

என்பதாகிறது என்று கருத்து). தொடர்ந்து அந்த ப்ரஹ்ம தாரக மந்த்ரத்தை விஷ்ணுவின் ரூபமாக எண்ணியபடி, எண்ணெய் இடைவிடாமல் வழிவது போன்று, தொடர்ச்சியாக ப்ரஹ்மத்தின் அந்த மூன்று அக்ஷரங்களை (அதாவது “ஓம்”) த்யானித்தபடி இருப்பானாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 273)

1-3-26 விரோத: கர்மணி இதி சேத் ந அநேக ப்ரதிபத்தே: தர்சநாத்

பொருள் - யாகம் போன்ற கர்மங்களில் விரோதம் ஏற்படும் என்று கூறினால், பல சரீரங்கள் உள்ளதால் விரோதம் இல்லை.

பூர்வபக்ஷம் - தேவர்களுக்குச் சரீரம் உள்ளது என்று ஒப்புக் கொண்டால், கர்மங்களில் விரோதம் ஏற்படும். எப்படியென்றால், பல யாகங்கள் ஒரே நேரத்தில் செய்யப்படும்போது, ஒரே இந்த்ரனைக் குறித்து, பலரும் தை. ப்ரா. (3-5-3) - அக்நிம் அக்ந ஆவாஹ - அக்னியே, அக்னியை அழைத்து வா - என்றும், தை. ப்ரா. (1-12-3) - இந்த்ர ஆகாச்ச | ஹரிவ ஆகச்ச - இந்த்ரனே வா, பச்சைக் குதிரையுடன் வா - என்றும் உள்ள வரிகளில் காணப்படுவது போன்று ஒரே நேரத்தில் அழைத்தால், ஒரு சரீரம் கொண்டவன் அனைத்து இடங்களிலும் செல்வது பொருத்தமாகாது அல்லவா? இது போன்று, அக்னி முதலான தேவர்கள் (ஒரே நேரத்தில்) பல இடங்களில் உள்ளது குறித்து, தை. ஸம். (1-6-7) - கஸ்ய வா ஹ தேவா யஜ்ஞம் ஆகச்சந்தி கஸ்ய வா ந | பஹூநாம் யஜமாநாநாம் யோ வை தேவதா: பூர்வே பரிக்ருஹ்ணாதி ஸ ஏநா: ச்வோபூதே யஜதே - யாருடைய யாகங்களைத் தேவர்கள் சென்றடைகிறார்கள்? யாருடையதை அடைவதில்லை? யார் முதலில் அழைக்கிறானோ அவன் முதலில் அவர்கள் எடுக்கும்விதமாக அவிர்பாகம் அளிக்கிறான் - என்று கூறியது. ஆகவே தேவர்களுக்குச் சரீரம் இருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொண்டால், கர்மவிஷயங்களில் விரோதம் ஏற்படுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் உரைத்தால், இது சரியல்ல; காரணம் - “அநேக ப்ரதிபத்தேர் தர்சநாத்”. அதாவது ஸௌபரி முதலானவர்கள், தங்களுடைய சக்தி காரணமாக ஒரே நேரத்தில் பல சரீரங்களை எடுத்தனர் என்பதைக் காணலாம் (அல்லது இது போன்று, பல சரீரங்கள் எடுக்கும் சக்தி உள்ளவர்களாக இருந்ததைக் காணலாம்).

1-3-27 சப்த இதி சேத் ந அத: ப்ரவாத் ப்ரத்யக்ஷ அநுமாநாப்யாம்

பொருள் - இந்த்ரன் முதலான சப்தங்களில் விரோதம் வரும் என்றால், வேத சப்தங்களிலிருந்தே வருவதால் விரோதம் இல்லை; இதனை ச்ருதி ஸம்ருதிகளில் காணலாம்.

பூர்வபக்ஷம் - கடந்த ஸூத்ரத்தைப் போன்றே இந்த ஸூத்ரத்தின் தொடக்கத்திலும், “விரோத:” என்பதைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். பல சரீரங்கள் எடுத்துக்கொள்ள இயலும் என்பதால், கர்ம விஷயங்களில் எந்த விரோதமும் ஏற்படாது என்பதை நாங்கள் (பூர்வபக்ஷி) ஒப்புக்கொள்கிறோம்; ஆனால் இவ்விதம் கொள்ளும்போது சப்தத்துடன் (அதாவது வேதத்துடன்) முரண்பாடு உண்டாகிறது. எப்படியென்றால், அநித்யமான ஒரு பொருளுடன் (அழியக்கூடிய பொருளுடன்) ஸம்பந்தம் ஏற்படுவதால் ஆகும். அதாவது இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள் சரீரத்துடன் உள்ளனர் என்று கூறும்போது, அவர்கள் அவயவங்களுடன் (உடல் பகுதிகள்) உள்ளனர் என்றாகிறது; ஆகவே அவர்கள் நித்யம் அற்றவர்கள் என்றாகிவிடும். எனவே, தேவதத்தன் முதலான பெயர்கள் போன்று, இந்த்ரன் முதலான வேதத்தில் உள்ள பெயர்களும் பயனற்றதாகிவிடும்; காரணம், இந்த்ரன் முதலானவர்கள் உற்பத்தி ஆவதற்கு முன்பும், அவர்கள் அழிந்த பின்னரும், இந்த வேதவரிகளுக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை என்றாகிவிடும். ஆக, வேதங்களில் உள்ள இந்தச் சொற்களுக்கு பொருள் இல்லை; எனவே, வேதங்களும் அநித்யமானவை என்றாகிவிடும்.

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் கூறினால் விடை அளிக்கப்படுகிறது - “அத: ப்ரபவாத்”. “இந்த்ரன்” என்னும் இந்த சப்தம் மூலமே, மீண்டும் மீண்டும் இந்த்ரன் முதலானவர்கள் படைக்கப்பட்டபடி உள்ளனர். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - வேதத்தில் காணப்படும் இந்த்ரன் முதலான சொற்கள், சாதாரணமாக தேவதத்தன் என்று கூறுவது போன்று ஒரு குறிப்பிட்ட புருஷனைக் குறிப்பதல்ல; அவை, “மாடு” என்ற பதமானது எவ்விதம் குறிப்பிட்ட தன்மைகள் கொண்ட ஒரு விலங்கு ஜாதியைக் குறிக்குமோ அது போன்று, ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியைக் குறிப்பதாகும். ஆகவே ஒரு இந்த்ரன் அழிந்தவுடன், வேதத்தில் உள்ள “இந்த்ர” என்ற சப்தத்தைக் கொண்டு நான்முகன் தனது மனதிற்குள் முன்பு இருந்த இந்த்ர ஸ்ருஷ்டியின் நினைவு மூலமாக, அந்தத் தன்மைகள் கொண்ட அடுத்த இந்த்ரனைப் படைக்கிறான்; இது குயவன் ஒருவன், “குடம்” என்ற சொல்லைத் தனது மனதில் நிலைநிறுத்தியபடி ஒரு புதிய குடத்தை உண்டாக்குவது போன்றே ஆகும்.

ஆனால் இந்த விஷயங்கள் எப்படி அறியப்பட்டன என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை - “ப்ரத்யக்ஷ அநுமாநாப்யாம்”; அதாவது ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி மூலம் ஆகும். ச்ருதியில் தை. ப்ரா. (2-6-2) - வேதேந நாமரூபே வ்யாகரோத் | ஸதாஸதீ ப்ரஜாபதி: - நான்முகன் வேதத்தின் துணை கொண்டு ஸத் என்றும், அஸத் என்றும் வேறுபடுத்தினான் - என்றும், தை. ப்ரா. (2-2-4) - ததா ஸ பூரிதி வ்யாஹரத்ஸ பூமிம் அஸ்ருஜத | ஸ புவ இதி வ்யாஹரத்ஸ: அந்தரிக்ஷம் அஸ்ருஜத - “பூ:” என்ற பதத்தை உச்சரித்து பூமியைப் படைத்தான், “புவ:” என்று உச்சரித்து அந்தரிக்ஷத்தைப் படைத்தான் - என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது அந்தப் பதங்களை உச்சரித்தவுடன், தனது மனதிற்குள் அந்தந்த வஸ்துவின் ரூபம், தன்மை போன்றவற்றை நினைவு கூர்ந்து, முன்பு இருந்த அதே விதத்தில் படைத்தான் என்று கருத்து. ஸ்ம்ருதியில் மஹா. (12-238-93) - அநாதி நிதநா ஹி ஏஷா வாக் உத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா | ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யத: ஸர்வா: ப்ரஸூதய: - தொடக்கமும் முடிவும் அற்றதாகவும், திவ்யமானதாகவும் உள்ள இந்த வேதம் என்ற வாக்கானது, நான்முகனால் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் வெளிப்பட்டது. இதிலிருந்தே அனைத்தும் தோன்றின - என்றும், மநு. (1-21) - ஸர்வேஷாம் து ஸ நாமாநி கர்மாணி ச ப்ருதக் ப்ருதக் | வேத சப்தேப்ய ஏவாதௌ ப்ருதக் ஸம்ஸ்தாச்ச நிர்மமே

- அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில், கர்மங்களையும் செயல்களையும் தனித்தனியாக வேத சப்தம் கொண்டே படைத்தான். இது போன்று அந்தந்த ரூபங்களையும் தனித்தனியாகப் படைத்தான் - என்றும் கூறப்பட்டது; “ஸம்ஸ்தா” என்றால், அந்தந்த ஜாதிக்கு (மனிதன், விலங்கு போன்றவை) உரிய தன்மைகளுடன் கூடிய உருவங்கள் அல்லது ரூபங்கள் என்று பொருள். இதே போன்று, ஸ்ரீ. விபு. (1-5-62) - நாம ரூபம் ச பூதநாம் க்ருத்யநாம் ச ப்ரபஞ்சநம் | தேவ சப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாநீநாம் சகார ஸ: - வேத சப்தங்கள் மூலமாகவே தேவர்களுக்கு பெயர், உருவம் மற்றும் செயல்கள் போன்றவற்றை உண்டாக்கினான் - என்று கூறியது. ஆகவே, தேவர்களுக்குச் சரீரம் உள்ளது என்று ஒப்புக்கொள்வதால், “வேதவாக்கியங்கள் அர்த்தம் அற்றவை, அவற்றுக்குத் தொடக்கம் என்பது உண்டு” என்பது போன்ற பலவற்றையும் கூறலாம் என்றாகிவிடாது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 273)

மூலம் - இதில் சிகீர்ஷா ப்ரயத்நங்கள் ஜ்ஞாநத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களென்னுமிடத்தை, வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்த லாகவ யுக்தியாலே கண்டு கொள்வது. க்ரியாச்ரயத்வ ரூபமான கர்த்ருத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணம். ப்ரயத்நாச்ரயத்வ ரூபமான கர்த்ருத்வம் சேதநைகாந்தம். ப்ரயத்நமாவது சரீராதி ப்ரேரண ஹேதுவான புத்தி விசேஷம். ஜ்ஞாநமாத்ரத்துக்கு ஆச்ரயமானபோதும், போக மாத்ரத்துக்கு ஆச்ரயமானபோதும், க்ரியாச்ரயத்வமாத்ரமான ஸாமாந்ய கர்த்ருத்வமே உள்ளது. ஒன்றைத் தன் புத்தியாலே உத்பாதிக்கும்போது ப்ரயத்நாச்ரயத்வ ரூபமான கர்த்ருத்வம். இப்படிப்பட்ட கர்த்ருத்வம், கைங்கர்ய மாத்ரத்திலே என்கையும் உசிதமன்று. அங்கும், பகவத் ப்ரீதியென்று ஒரு ப்ரயோஜநத்தை உத்தேசித்து உபாய அநுஷ்டாநம் பண்ணினானாயிறேயிருப்பது? ஆனபின்பு, கர்த்ருத்வத்தில் பந்த ஹேதுவான ஆகாரமே த்யாஜ்யம். அது எது என்னில், ஈச்வரன் கொடுத்த ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளையும், கரணகளேபராதிகளையும் கொண்டு, அவன் ப்ரேரகனுமாய்ப் பலியுமாய்க் கொண்டு, ஸஹகாரிக்கப் ப்ரவர்த்திக்கிற தன்னை, இதுக்கு விபரீதமாக அநுஸந்திக்கையும், இவ் வநுஸந்தாநத்தில் திருத்தமுண்டேயாகிலும், இதிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை இடுக்கி அநுஷ்டிக்கையும் பந்தகம். பக்தி ப்ரபத்திகள் தாமும், ப்ரயோஜநாந்தர பரனுக்கு பந்தகமாயிறே இருப்பன? ஆகையால், ஸ்வாபாவிக கைங்கர்யார்த்தியாய், அநந்ய ப்ரயோஜநனாயிருக்குமவனுக்கும் பல தசையில் கர்த்ருத்வம் போலே, உபாய தசையில் கர்த்ருத்வமும் விருத்தமன்று.

விளக்கம் – இந்த மூன்றில், “செயலில் விருப்பம், செயலைச் செய்யும் முயற்சி” ஆகிய இரண்டும் ஞானத்தின் நிலைமாறுதல்கள் (அல்லது ஞானத்தில் நிலைகள்) மட்டுமே ஆகும் என்பதை எம்பெருமானார் தனது வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் அருளிச்செய்தமை காணலாம். செயல்களுக்கு இருப்பிடமாக இருத்தல் (அல்லது செய்பவனாக இருத்தல்) என்ற வடிவத்தில் உள்ள கர்த்தருத்வம் (செயலாற்றுதல் அல்லது செயல் புரிதல்) என்பது, சேதநங்களுக்கும் அசேதநங்களுக்கும் சாதாரணமாகவே இருக்கக்கூடிய ஒன்றாகும். ஆனால் ஒரு செயலில் முனைதல் (அல்லது முயற்சி) என்பது, சேதநங்களுக்கு மட்டுமே உள்ளதாகும். முயற்சி என்பது, சரீரத்தை ஒரு செயலுக்குப் பயன்படுத்தக் காரணமாக உள்ள புத்தியாகும். ஞானத்திற்கு மட்டுமே இருப்பிடமாக இருத்தல், இன்பத்திற்கு மட்டுமே இருப்பிடமாக இருத்தல் என்னும் நிலைகளில், “இருப்பிடமாக இருத்தல்” என்னும் செயல் மட்டுமே உள்ளது; இது சாதாரணமாக அனைவருக்கும் (சேதந, அசேதநங்கள்) உள்ளதாகும். ஆனால், தன்னுடைய புத்தியால் ஒரு செயலைச் செய்யத் தொடங்கும்போது மட்டுமே, அவனிடம் முயற்சியின் இருப்பிடமாக உள்ள கர்த்தருத்வம் காணப்படுகிறது. இத்தகைய செயலாற்றுதல் என்பது, கைங்கர்யத்தில் மட்டுமே உள்ளது என்று கூறுவதும் சரியல்ல; காரணம் இவ்விதம் கொண்டால், “பகவானுடைய மகிழ்ச்சி” என்னும் ஒரு பயனைக் கருத்தில் கொண்டே இத்தகைய உபாயத்தைக் கைக்கொள்கிறான் என்றாகிவிடும் அல்லவோ? ஆகவே எந்தவிதமான செயல் புரிதலிலும், ஸம்ஸார பந்தம் உண்டாக்கக் காரணமான அம்சங்கள் கைவிட வேண்டியவையே ஆகும். அத்தகைய செயலாற்றுதல்கள் எவை (அல்லது கைவிடத்தக்க அம்சங்கள் எவை)? ஈச்வரன் தனக்கு அளித்த ஞானம் மற்றும் சக்தி முதலியவைகள், சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் முதலியவைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஒரு சேதநன், ஒரு செயலில் இறங்குகிறான். அப்போது அந்தச் சேதநனை ஏவுபவனாகவும், தாங்குபவனாகவும், அந்தச் செயல் மூலம் கிட்டவல்ல பயனை அனுபவிப்பனாகவும் இருந்தபடி ஈச்வரன், அந்தச் சேதநனில் செயல்பாட்டில் உதவுகிறான். ஆனால் அந்தச் சேதநன் இதனை உணராதபடி, முரணாக எண்ணினாலோ (அதாவது தானே அந்தச் செயலிச் செய்வதாக எண்ணுதல்), அல்லது இந்த விஷயத்தில் மெய்யான ஞானம் இருந்தாலும் (இவற்றை ஈச்வரனே செய்கிறான் என்னும் ஞானம்) வேறு ஒரு பயனுக்காகச்

செய்தாலோ, அந்த எண்ணங்களே ஸம்ஸார பந்தத்தை உண்டாக்கிவிடும். மோக்ஷம் அல்லாத பயனுக்காகக் கைக்கொள்ளும் பக்தியும், ப்ரபத்தியும் கூட ஒருவனுக்கு பந்தத்தை உண்டாக்கிவிடும். ஆகவே தனக்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளதான பகவத் கைங்கர்யத்தை மட்டுமே வேண்டி நின்று, மற்ற எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள ஒருவனுக்கு, மோக்ஷ பலன் பெற்ற நிலையில் கைங்கர்யம் உள்ளது போன்று, மோக்ஷத்திற்கான உபாய நிலையில் உள்ளபோது, பகவானுக்கு அடங்கி நடத்தல் என்னும் செயலால் விரோதம் இல்லை.

மூலம் – பல தசையில் விவித விசித்ர கைங்கர்ய கர்த்ருத்வம் கேவலம் ஈச்வரேச்சா வைசித்ரியோடே பொருந்தின ஸ்வேச்சையாலேயாயிருக்கும். ஸம்ஸார தசையில் உள்ள கர்த்ருத்வமெல்லாம், கர்மானுரூபமாக ஈச்வரன் பரிணமிப்பித்த ஸத்த்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களை உபாதியாகக் கொண்டு பஹுவிதமாயிருக்கும். இதில் ரஜஸ்ஸாலும் தமஸ்ஸாலும் ப்ரயோஜநாந்தர ஸங்க ஹேதுவான ஸத்த்வத்தாலும் வரும் கர்த்ருத்வம், பந்தகம். பகவத் ப்ராப்தியிலே ஸங்கத்தைப் புணர்க்கும் ப்ரக்ருஷ்ட ஸத்த்வ விசேஷமடியாக வரும் கர்த்ருத்வம், மோக்ஷ காரணம். இக் குணத்ரயத்தோடு துவக்கற்றிருக்கும் முக்ததசையில், கர்த்ருத்வம்.

விளக்கம் – பலனாகிய மோக்ஷ நிலையில் பலவிதமானதும், அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும் ஆகிய கைங்கர்யங்களைச் செய்வதில் ஒருவனுக்கு உள்ள கர்த்ருத்வம் என்பது, ஸர்வேச்வரனுடைய பலவிதமான விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப உள்ளதான தனது விருப்பத்தின் மூலம் உண்டாவதாகும். ஸம்ஸார நிலையில் உள்ள சேதநனுக்கு உள்ள கர்த்ருத்வம் அனைத்தும் அவனுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ப ஈச்வரனால் உண்டாக்கப்பட்ட ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பலவிதமாக இருக்கும். இவற்றில் ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றாலும், மற்ற பயன்களில் பற்றுதல் உண்டாக்கவல்ல ஸத்வம் ஆகியவற்றால் உண்டாகும் கர்த்ருத்வம் என்பது பந்தத்தை உண்டாக்குவதாகும். பகவானை அடையவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தை அதிகரிக்கின்றதான உயர்ந்த ஸத்வம் மூலம் உண்டாகும் கர்த்ருத்வம் என்பது மோக்ஷ காரணமாகும். முக்தி

நிலையில் உள்ள கர்த்ருத்வம் என்பது, இந்த மூன்று குணங்களின் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் இருக்கும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 93)

வ்யாக்யானம் - (கள்வா தீர்த்தனென்று வசந ப்ரத்யக்ஷங்களுங் காட்டி) “கள்வா” என்கிற பாட்டிலே, “அவதரித்து உன்னுடைய பரத்வம் தெரியாதபடி நின்றாயேயாகிலும் எங்களுக்குக் காரணபூதனான சேஷி நீயே”, என்று தேவதாந்தரங்களில் தலைவரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளே தங்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கக்கூடப் பெரியதிருவடியை மேல் கொண்டு புறப்பட்டால் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்து கூப்பிடா நிற்பார்களென்று அவனே ஸர்வஸ்மாத்த் பரனென்னுமில்வர்த்தத்துக்கு தேவதாந்தரங்கள் வசனத்தையும், “தீர்த்தனுலகளந்த” என்கிற பாட்டிலே ஓரஸ்த்ர லாபத்துக்காக புஷ்பாதிகளுங்கொண்டு ருத்ரஸமாராதநம் பண்ணப்புகிற அர்ஜுநனைப் பார்த்து, “அந்த புஷ்பங்களை நம் காலிலே பொகடு” என்று க்ருஷ்ணனருளிச் செய்ய, அவனும் தீர்த்த பூதனானவனுடைய திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளிலே அப்பூவைப் பணிமாற, “பார்த்தோ விஜேதா மதுஸூதநஸ்ய பாதாரவிந்தார்ப்பித சித்ர புஷ்பம், ததர்ச கங்காதர மௌலிமத்யே பபூவ வீர: க்ருத நிச்சிதார்த்த:” என்கிறபடியே தான் திருவடிகளில் சாத்தின புஷ்பங்களோடு ஸஜாதீயமானவற்றை யன்றிக்கே அவை தன்னையே பாடே பக்கேயன்றிக்கே ருத்ரன் தலைமேலே ஆப்த வாக்யத்தாலன்றிக்கே தானே ப்ரத்யக்ஷித்து, “ஸது பார்த்தோ மஹாமநா:” என்கிறபடியே பேரளவுடையனானவன் நிர்ணயித்த பரத்வம் மந்தமதிகளாலே இன்றாராயும்படி யிருந்ததோவென்று ப்ரத்யக்ஷத்தையுங் காட்டி

விளக்கம் – (கள்வா என்று வசநம் காட்டி) - திருவாய்மொழி (2-2-10) – கள்வா - என்ற பாசுரத்தில், “திருஅவதாரம் செய்து உன்னுடைய உயர்ந்த தன்மை வெளிப்படாதபடி நீ நின்றாய் என்றாலும் எங்களுக்குக் காரணமாக உள்ளவன் நீயே”, என்று தேவர்களுடைய தலைவர்களாக உள்ள நான்முகன், இந்த்ரன் முதலானவர்கள், தங்களுக்குக் காட்சி அளிப்பதற்காகக் கருடன் மீது ஏறி புறப்பட்டு வந்தால், அவனுடைய திருவடிகளில் விழுந்து உரைப்பார்கள் என்று கூறினார். இதன் மூலம் அனைத்தைக் காட்டிலும் அவனே உயர்ந்தவன் என்று உணர்த்துவதற்கு, தேவர்களுடைய சொற்களைக் காண்பித்தார். (தீர்த்தன் என்று ப்ரத்யக்ஷம் காட்டி) – திருவாய்மொழி (2-8-6) - தீர்த்தன் உலகளந்த – என்ற பாசுரத்தில், ஒரு அஸ்த்ரத்தைப் பெறுவதற்காக மலர்கள் முதலானவை கொண்டு சிவனை ஆராதிக்க முயன்ற அர்ஜுனனிடம், “அந்த மலர்களை எனது திருவடிகளில் சேர்ப்பாயாக” என்று க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்ய, அர்ஜுனனும் மிகவும் தூய்மையான க்ருஷ்ணனுடைய அனைத்து லோகங்களையும் அளந்த திருவடிகளில் அந்த மலர்களைச் சமர்ப்பணம் செய்ய, பார்த்தோ விஜேதா மதுஸூதநஸ்ய பாதாரவிந்தார்ப்பித சித்ர புஷ்பம், ததர்ச கங்காதர மௌலிமத்யே பபூவ வீர: க்ருத நிச்சிதார்த்த: - வெற்றியுடன் கூடிய அர்ஜுனன், தான் க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் இட்ட மலர்களை சிவனின் முடியில் கண்டான். தான் க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பித்த மலர்கள் அல்லாமல் அதனைப் போன்று வேறு மலர்கள் எதும் இன்றி, அவற்றையே ஒன்றுவிடாமல் சிவனுடைய தலை மீது, மற்றவர்கள் கூறக் கேட்காமல், தானே நேரடியாகப் பார்த்து, கீதா பாஷ்யத்தில் ஸது பார்த்தோ மஹாமநா: - உயர்ந்த மனம் கொண்ட அந்த அர்ஜுனன் – என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்த ஞானம் கொண்டவனாகிய அர்ஜுனன் உறுதிபட நிர்ணயம் செய்த க்ருஷ்ணனுடைய உயர்ந்த தன்மை என்பது, தாழ்ந்த அறிவு கொண்டவர்களால் இன்று ஆராயும்படி உள்ளதோ என்பதை உரைக்கும்விதமாக ப்ரத்யக்ஷத்தை காண்பித்தார்.

வ்யாக்யானம் - (புலனைந்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸாதத்துக்காநந்தரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கத குணோபாஸநத்தை) “புலனைந்து” என்கிற பாட்டிலே ஆச்ரயணத்திலிழுகிறவர்களுக்கு த்யாஜ்யத்திலே ஜிஹாஸையும், ப்ராப்யத்தில் ப்ராவண்யமும், ஸாதநத்தில் ருசியும் விளையும்படி, “புலனைந்து

மேயும் பொறியைந்து நீங்கி” என்று பரிச்சிந்த வஸ்துக்ராஹகமான இந்த்ரிய வச்யராகை தவிர்ந்தென்கையாலே, அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான சப்தாதி போகங்களை அநுபவித்திருக்கும் ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கமும்; “நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்” என்று நன்மைக்கு முடிவில்லாத திருநாட்டிலே புகுவீரென்கையாலே மோஷுத்தினுடைய ஆனந்தமும், “பலமுந்து சீரில் படிமின்” என்று “ஸுஸுகம் கர்த்தும்” என்கிறபடியே ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே பல தசையிற்போலே ஸாதந தசையிலும் இனிதாயிருக்கையாலே, பலம் முற்பட்டிருக்கிற கல்யாணகுணங்களில் ப்ரவணராகுங்கோ ளென்கையாலே ஸாதகத்தினுடைய ரஸம் முன்னாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வமான மோஷு ப்ராப்தி வேண்டியிருப்பார் அஸுர வர்க்கத்தைத் தடுமாறி முடிந்து போம்படி செற்றவனாகையாலே ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவனுடைய குணங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோ ளென்று விதிக்கிற “தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததுபாஸிதவ்யம்” என்று ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாந்தர்கதமான அபஹதபாப்மத்வாதி குணோபாஸநத்தை.

விளக்கம் - (புலன் விதிக்கிற) - திருவாய்மொழி (2-8-4) - புலன் ஐந்து - என்ற பாசுரத்தில் அவனை அண்டி நிற்பவர்களுக்கத் தங்களால் கைவிடத்தக்கதாக உள்ளவற்றின் மீது வெறுப்பும், அடையப்போகும் பேற்றின் மீது ஆழ்ந்த விருப்பமும், உபாயத்தின் மீது ருசியும் ஏற்படும்படியாக, திருவாய்மொழி (2-8-4) - புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி - என்று அளவுபடுத்தப்பட்ட பொருள்களைப் பற்றுவதற்கு ஏற்றதாக உள்ள இந்த்ரியங்களுக்கு வசப்பட்டுள்ள நிலையைத் தவிர்ந்து என்கிறார்; ஆகவே அற்பமானவை மற்றும் நிலையற்றவை என்பது போன்ற தோஷங்களால் மூடப்பட்டபடி உள்ளதான ஸம்ஸாரத்தின் துக்கத்தை உரைத்தார். திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலம் அந்தம் இல்லதோர் நாடு - என்று கூறுவதன் மூலம், நன்மைக்கு எல்லை என்பதே இல்லாமல் உள்ளதான பரமபதத்தில் புகுவீர் என்பதால், மோஷுத்தின் ஆனந்தத்தைக் கூறினார். திருவாய்மொழி (2-8-4) - பலமுந்துசீரில் படிமின் - என்று, கீதை (9-2) - ஸுஸுகம் கர்த்தும் - செய்வதற்குச் சுகமாக இருக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணப்படுகின்ற விஷயத்தின் இனிமை காரணமாக, பேற்றின் நிலையைப் போன்றே உபாயநிலையிலும் இனிமையாக உள்ளதால் பலன் முன்பே வெளிப்படுவதாக

உள்ள திருக்கல்யாண குணங்களில் ஆசை கொள்வீர்களாக என்று கூறுகிறார்; ஆகவே உபாயத்தை முன்னிறுத்தி அடையவேண்டும் என்று வேண்டியபடி உள்ளவர்கள், அஸுரர்களுடைய கூட்டமானது தடுமாறி முடிந்து போகும்படியாக அழித்தவன் என்பதால் எப்போதும் ஏற்படவுள்ள தடைகள் அனைத்தையும் மிகவும் எளிதாக நீக்கவல்லவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் ஈடுபட்டபடி இருப்பீர்களாக என்று விதிக்கப்படுவதான, (அந்தர்குண உபாஸனத்தை) - தைத்திரீயம் - தஸ்மிந் யதந்தஸ் ததுபாஸிதவ்யம் - ப்ரஹ்மத்திடம் உள்ளவையே உபாஸிக்கத்தக்கவை - என்று ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தில் காணப்படுகின்ற பாபங்கள் அற்ற தன்மை போன்ற குணங்களுடைய உபாஸனத்தை.

வ்யாக்யானம் - (மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மை வலம் சூதுஞ் செய்து இளமை கெடாமல்) “சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை மதித்து திறமுடை வலத்தால் தீவினை பெருக்கி”, “வல்வினை மூழ்கி”, “நரகமுந்தி”, “கீழ்மை செய்து”, “வலங்கழித்து”, “சூதென்று களவும் சூதும் செய்து”, “கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்” என்று உபாஸந விரோதியான இதர விஷய ப்ராவண்யத்தைப் பண்ணி, அத்தாலே பாபங்களைக் கூடு பூரித்து, அவற்றிலே மறுநனைய மூழ்கித் தரைப்பட்டு தண்மையைச் செய்து பலத்தைப் பாழ் போக்கி பச்யதோஹரனாய் க்ருத்ரிமனாய் பால்யத்தைப் பாழே போக்காதே. (செய்யும் சேஷத்ர வாஸ ஸங்கீர்த்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிண கதிசிந்தநாத்யங்க யுக்தமாக்குகிறா ரிரண்டாம் பத்தில்) அதாவது, “பால்ய ஏவ சரேத் தர்மம்” என்றும், “தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதே ச்ரேயஸே ஸதா” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, பால்யத்திலே கர்த்தவ்யமான “மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதிரே”, “போதவிழ் மலையே புகுவது பொருளே” என்கிற சேஷத்ர வாஸம், “பதியது வேத்தி” என்கிற ஸங்கீர்த்தநம் “தொழக் கருதுவதே” என்கிற அஞ்ஜலி, “வலஞ் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே” என்கிற ப்ரதக்ஷிணம், “நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே” என்கிற கதி சிந்தனையாகிற இவை முதலான உபாஸநாங்கத்தோடே சேர்க்கிறார் இரண்டாம் பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (மதித்து) - திருவாய்மொழி (2-10-2) - சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை மதித்து, (பெருக்கி) - திருவாய்மொழி (2-10-2) - திறமுடை வலத்தால் தீவினை பெருக்கி, (மூழ்கி) - திருவாய்மொழி (2-10-9) - வல்வினை மூழ்கி, (அழுந்தி) - திருவாய்மொழி (2-10-7) - நரகு அழுந்தி, (கீழ்மை) - திருவாய்மொழி (2-10-6) - கீழ்மை செய்து, (வலம்) - திருவாய்மொழி (2-10-8) - வலம் கழித்து, (சூதும் செய்து) - திருவாய்மொழி (2-10-10) - சூது என்று களவும் செய்து, (இளமை கெடாமல்) - திருவாய்மொழி (2-10-1) - கிளரொளி இளமை கெடுவதன் முன்னம் - என்று உபாஸனைகள் செய்வதற்குத் தடையாக உள்ள மற்ற விஷயங்கள் மீது கொள்ளும் ஈடுபாட்டை அதிகரித்து, அதன் விளைவாக பாபங்கள் பலவற்றையும் மேன்மேலும் வளர்த்துக்கொண்டு, அவற்றில் மறுபடியும் மூழ்கியபடி இருந்து பல தாழ்வுகளையும் செய்து, அடையவேண்டிய பலனைப் பாழாக்கிக் கொண்டு, கள்வனாகவும் வஞ்சகனாகவும் நின்று, இளமைக்காலத்தை வீணடிக்காமல். (செய்யும்) - பால்ய ஏவ சரேத் தர்மம் - இளமையிலேயே தர்மம் செய்தல் வேண்டும் - என்றும், தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதே ச்ரேயஸே ஸதா - ஆகவே விவேகம் உள்ளவன் இளமையிலேயே கீர்த்தியைப் பெற முயல வேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இளமைப் பருவத்திலேயே செய்யத்தக்கதாக உள்ள திருவாய்மொழி (2-10-1) - மாலிருஞ்சோலை சார்வது சதிரே - என்றும், திருவாய்மொழி (2-10-10) - போதவிழ் மலையே புகுவது பொருளே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள திவ்யதேசத்தில் வசித்தல், திருவாய்மொழி (2-10-2) - பதியது வேத்தி - என்பதான ஸங்கீர்த்தனம், திருவாய்மொழி (2-10-9) - தொழக் கருதுவதே - என்பதான வணக்கம் செய்தல், திருவாய்மொழி (2-10-8) - வலஞ் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே - என்பதான ப்ரதக்ஷிணம் செய்தல், திருவாய்மொழி (2-10-6) - நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே - என்பதான மோக்ஷ மார்க்கத்தை எப்போதும் சிந்தித்தல் ஆகிய இவை உள்ளிட்ட உபாஸனை அங்கங்களுடன் இரண்டாம் பதத்தில் இணைக்கிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 238)

3-9-3 ஒழிவொன்றில்லாத பல்லாழிதோறாழி நிலாவப்போம்

வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசனை நிற்கப்போய்க்

கழிய மிக நல்ல வான்கவி கொண்டு புலவீர்காள்

இழியக் கருதி ஓர் மானிடம் பாடலென்னாவதே

பொருள் - எந்தவிதமான இடையூறும் இல்லாதபடி, காலதத்வம் உள்ளவரை நிலையாக நின்று அனுபவிக்கும்படியாக உள்ள கைங்கர்யத்தை அளிப்பவனும், நமக்கு எஜமானனும், நித்யஸூரிகளின் தலைவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அல்லாமல், மிகவும் உயர்ந்த கவிகள் கொண்டு புலமை பெற்றுள்ள நீங்கள் அவனிடமிருந்து விலகிச் சென்று, அறிவற்றவர்கள் போன்று தாழ்வாகச் செல்ல எண்ணி, அற்பமான மனிதர்களைக் குறித்துக் கவிபாடுவதால் என்ன லாபம் ஏற்படும்?

அவதாரிகை - விலக்ஷணனாய் உபகாரகனாயிருக்குமவனையொழிய சுஶுத்ர மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்று ப்ரயோஜநமுண்டு என்கிறார்.

விளக்கம் - “மேம்பட்ட சிறப்புடன் கூடியவனும், நமக்குப் பல உபகாரங்கள் செய்பவனும் ஆகிய அவனை விடுத்து, தாழ்ந்த மனிதர்கள் குறித்துக் கவிபாடி என்ன பயன் உள்ளது?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒழிவு இத்யாதி) காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே, நிலாவ - வர்த்திக்கைக்கு. “ந ச புநராவர்த்ததே” என்கிறபடியே யாவதாத்மபாவி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று, வழுவிலா அடிமை செய்கைக்கு. காலக்ருத பரிணாமமில்லாத தேசத்தில் அநுபவத்தைச் சொல்லா நிற்கச்செய்தேயும், காலம் நடையாடும் தேசத்தில் வர்த்திக்கிறவ ராகையாலே அத்தையிட்டுச் சொல்லுகிறார். (போம் வழியைத் தரும்) “போய் அநுபவிக்குமது பரிச்சிந்நம்” என்னும்படி நிர்வதிக போக்யமான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைத் தருமென்னுதல்; அன்றிக்கே, தன்னைக் கிட்டும் உபாயத்தைத் தருமென்னுதல்; என்றுமொக்க அநுவர்த்தித்துக் கொண்டு நடக்கையே ரீதியாயிருக்குமிறே. வழியென்று - ப்ராப்யமாதல். வழியைத் தருகையாகிறது - தான் உபாயமாகை. ப்ராப்யமானபோது, தாம் போம் ரீதியாய், அதாகிறது - ஸ்வபாவமாய், ஸஹஜ கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (ஒழிவு இத்யாதி) - காலம் என்பது உள்ளவரை இடைவிடாமல் தங்குவதற்கு; அதாவது பரமபதத்தில் இருத்தல். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ந ச புநராவர்த்ததே - மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்றபடி ஜீவாத்மா உள்ளவரை சரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாமல், எந்தத் தடையும் குறையும் இன்றி கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி. காலம் என்பது பாதிக்காமல் உள்ள பரமபதத்தில் ஏற்படும் அநுபவத்தைக் கூறுகின்றபோதிலும், காலம் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ள இந்த உலகத்தில் வசிப்பவர் என்பதால், இவ்விதம் கூறுகிறார். (போம் வழியைத் தரும்) - இங்கு மூன்றுவிதமான கருத்துக்களை அருளிச்செய்கிறார். “சென்று அநுபவிக்கக்கூடிய பரமபதம் என்பது அளவுடன் கூடியதோ” என்று சந்தேகம் கொள்ளலாம்படி தனக்கு மேல் இனிமையாக எதுவும் இல்லாதபடி உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை அளிப்பான் என்பது முதல் கருத்து. அல்லது தன்னைப் பெற்றுத் தரும் உபாயத்தைத் தானே அளிப்பான் என்பது இரண்டாவது கருத்து. “வழி” என்பதை “பேறு” என்று பொருள் கொண்டு, என்றும் ஒரே போன்று நடத்தல் என்பதான இயல்பான கைங்கர்யத்தை அளிப்பான் என்பது மூன்றாவது கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (நங்கள் வானவரீசனை நிற்க) “புணைக் கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்” என்கிற பேற்றை, கவிபாடினார்க்கு அவன் கொடுத்தாலும், “இவன் செய்ததுக்கு நாம் செய்தது போருமோ?” என்று மேன்மேலெனக் கொடுப்பிக்கும் பரிகரமுடையவனை விட்டு, அவன் “இவன் ஒரு சொல் சொல்லவல்லனே?” என்று அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க என்றுமாம்.

விளக்கம் - (நங்கள் வானவரீசனை நிற்க) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-2) - புணைக் கொடுக்கிலும் போகவொட்டார் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பேற்றை, தன்னைக் குறித்து கவிபாடியவர்களுக்கு அவன் அளிக்கிறான்; ஆனாலும், “இவன் செய்த செயல்களுக்கு நாம் அளித்தது போதுமானதா?” என்று அவனை ஐயம் கொள்ளவைத்து, மேன்மேலும் அவன் அளிக்கும்படியாகச் செய்யும் நித்யஸூரிகளைக் கொண்டவன். இப்படிப்பட்ட அவனை விட்டுவிட்டு. அல்லது, “நிற்க” என்பதற்கு இரண்டாவது பொருளை அருளிச்செய்கிறார்; “இவன் நம்மைக் குறித்து ஒரு சொல் உரைக்கவல்லவனே ஆவான்”, என்று தகுந்த காலத்தை எதிர்பார்த்தபடி அவன் அவன் நிற்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (போய்) புறம்பே பாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய். “இவன் கவிபாடி வாரநின்றான்” என்று கேட்டவாரே கழியப்போம், இவன் கவிகேட்டு ஏதேனும் தனக்குக் கொடுக்க வேண்டுகிறதாகக் கொண்டு; இவனும் அவன் புக்கவிடம் புக்கு “இத்தைக் கேட்பித்து ஒன்றுபெற்றாமாய் விடவேணும்” என்று தொடர்ந்துபோமே; ஆக, அவன் போக இவன் போகப் போகா நிற்குமித்தனை. “ஆஜகாம” என்று பகவத் விஷயத்திலே ஓரடி வாராநின்றவாரே பரக்ருஹத்தினின்றும் ஸ்வக்ருஹத்திலே புகுந்தாற் போலே யிருக்கும்; வேறே சிலரைப் பற்றி அருகேயிருக்கிலும் கழியப் போயிற்றதாயிருக்குமிறே.

விளக்கம் - (போய்) - மற்றவற்றைக் குறித்துப் பாடுவதற்காக விஷயங்களைத் தேடிச் சென்று. ஒரு மனிதனைக் குறித்துக் கவிபாடுவதற்காக அவனைத் தேடிச் செல்லும் கவிஞனை எண்ணியபடி உள்ள அந்த மனிதன், “இவன் நம்மைக் குறித்துக் கவிபாட வருகிறான். இவன் தனது கவியைப் பாடி நம்மிடம் ஏதேனும் பெறுவதற்காகவே வருகிறான். நாம் அகன்றுவிடலாம்”, என்று மறைவதற்கு

முனைகிறான். ஆனால் அந்தக் கவிஞனோ, “இந்தக் கவியை அவன் கேட்கும்படிச் செய்து, அவனிடமிருந்து ஏதேனும் பெற்றாகவேண்டும்”, என்று தொடர்ந்து தேடியபடியே உள்ளான். ஆகவே அவன் செல்வதும், கவிஞன் அவன் பின்னே செல்வதும் என்று நிலைமை உள்ளது. ஆனால் மற்ற விஷயங்களைக் குறித்துப் பாடினால் இவ்விதம் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-1) - ஆஜகாம - இராமன் எங்கு உள்ளானோ அங்கு விபீஷணன் வந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவத் விஷயத்தை நோக்கி ஒரு அடிவந்தாலும், அடுத்தவன் வீட்டிலிருந்து தனது வீட்டிற்கு மீண்டும் திரும்பியது போன்று இருக்கும்; மற்றவர்கள் அருகே நின்றாலும், மிகவும் தொலைவில் உள்ளதாகவே தோன்றும்.

வ்யாக்யானம் - (கழிய இத்யாதி) கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகள் இட்டுச் சொல்லுகையாலே அவனுக்கு அடங்காததாயிருக்குமிறே; “இவன் ஆரைச்சொல்லுகிறது? நம்மையன்றோ?” என்று ப்ரமித்திருக்குமிறே; ஆகையாலே, இவனை விட்டுக் கழிய. இவனுக்கு இல்லாதவற்றை இட்டுப் பாடினால் அவற்றையுடையவனையிறே அக்கவி காட்டும்.

விளக்கம் - (கழிய) - இப்படிப்பட்ட மற்ற விஷயங்களைக் குறித்துக் கவிபாடும்போது, அந்தக் கவிகள் யாரைக்குறித்து உள்ளனவோ அவனிடம் இல்லாத மேன்மைகளை உரைப்பதாகவே அவை இருக்கும்; ஆகவே அந்தக் கவிகள் அவனுக்குச் சேராதபடியே இருக்கும். இதனை எப்படி அறிவது என்றால், அந்தக் கவிஞன் பாடும்போது, அந்த மனிதன், “இவன் யாரைக் குறித்து இவ்விதம் பாடுகிறான்? நம்மை அல்லவே”, என்று திகைத்து நிற்பதன் மூலம் அறியலாம். ஆகவே அந்தச் சொற்பொருள்கள் அனைத்தும் அவனை விட்டு அகன்று சென்று. ஆனால் அவன் திகைத்து நிற்பதன் காரணம் என்னவென்றால், அவனிடம் இல்லாத தன்மைகள் பலவற்றையும் இருப்பதாக உரைத்தால், அந்தத் தன்மைகள் கொண்டவனையே அவை காண்பிக்கும் அல்லாமல், அவனை அல்ல அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மிக நல்ல) எத்தனையேனும் நன்றான. வான்கவி - கனத்த கவி. "ததுபகத ஸமாஸ ஸந்தியோகம்" என்கிறபடியே சொற்செறிவுடைத்தாயிருக்கை. மிகவும் நல்லவாய், அரணியவான கவிகளைக் கொண்டு. (புலவீர்காள்) இக்கவிக்கும் பாட்டுண்கிற விஷயத்துக்கும் வாசியறியும் நீங்கள், விசேஷஜ்ஞரான நீங்கள், இப்படி செய்யக்கடவிகோளோ? (இழியக் கருதி) அறிவுடையரானால் நின்ற நிலைக்கு மேலே ஓரேற்றம் தேடிக்கொள்ளும்தொழிய, கீழே போய் அத:பதிக்கத் தேடுவாருண்டோ? (ஓர் மானிடம் பாடல்) ஒரு சஷுத்ரனைப் பாடுகை. (என் ஆவது) உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குச் சேருமதாயோ? அவர்களுக்கு ஒரு நன்மையுண்டாயோ? உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டாயோ? கவிக்கு அநுரூபமாயோ? எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள்?

விளக்கம் - (மிக நல்ல) - எத்தனை சிறப்பாக இருந்தாலும். அதாவது, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (2-48) - ததுபகத ஸமாஸ ஸந்தியோகம் - நன்றாகச் சேர்க்கப்பட்ட தொகை மற்றும் சந்திகளைக் கொண்ட - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆழ்ந்த சொற்கள் கொண்டதாக உள்ளவை. மிகவும் நல்லவையாக, சொற்பொருள் கொண்டதாக உள்ளவை. இப்படிப்பட்ட கவிகளைக் கொண்டு. (புலவீர்காள்) - இப்படிப்பட்ட கவிகள் மற்றும் இவை யாரைக் குறித்து உள்ளன என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களோ அந்த மனிதர்கள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாட்டை அறியும் நீங்கள், சிறந்த ஞானம் கொண்ட நீங்கள் இவ்விதம் செய்வீர்களோ? (இழியக்கருதி) - அறிவுள்ளவர்கள் யாராக இருந்தாலும், தாங்கள் நிற்கும் தற்போதையை நிலையை உயர்த்திக் கொள்ளவே முயல்வர் அல்லாமல், தாழ்த்திக் கொள்ள வழி தேடுவார்களோ? (ஓர் மானிடம் பாடல்) - ஒரு தாழ்ந்த மனிதனைக் குறித்துப் பாடுதல். (என் ஆவது) - இது உங்கள் மேன்மையான அறிவுக்கு ஏற்ற செயலோ? அவர்களிடம் ஏதேனும் மேன்மை உண்டோ? இதனால் உங்களுக்கு ஏதேனும் பயன் உள்ளதா? இதனால் உங்கள் கவிக்குத் தகுதி ஏற்படுமோ? எதற்காக இவ்விடம் பாடுகிறீர்கள்?

3-9-4 என்னாவது எத்தனை நாளைக்குப் போதும் புலவீர்காள்

மன்னா மனிசரைப் பாடிப் படைக்கும் பெரும்பொருள்

மின்னார் மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்

தன்னாக வேறு கொண்டு சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே

பொருள் - சொற்களுடைய பொருள்களை அறியும் புலவர்களே! நிலையாக இல்லாத மனிதர்களைக் குறித்துப் பாடுவதால் உங்களுக்குக் கிட்டவல்ல பொருளானது எத்தனை நாளைக்குப் போதுமானதாக இருக்கும்? மிகுந்த ஒளி பொருந்திய இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட க்ரீடத்தைக் கொண்டவனும், பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுடைய இருப்புக்குக் காரணமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைப் பாடினால், உங்களைத் தனக்கே உடைமையாகக் கொண்டு, உங்களுடைய பிறவிகளை அறுப்பான்.

அவதாரிகை - கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொத்த வரிசையைக் கொடுக்குமவனைக் கவிபாடுமதொழிய, மந்தாயுஸ்ஸுக்களான சஷுத்ரரைக் கவிபாடிப் பெறுவது என் என்கிறார்.

விளக்கம் - “தன்னைக் குறித்துக் கவிபாடுபவர்களுக்குத் தனக்கு நிகரான அனைத்தையும் அளிப்பவனை விடுத்து, அற்பமான ஆயுள் கொண்ட தாழ்ந்த மனிதர்கள் குறித்துக் கவிபாடி என்ன பெறுகிறீர்கள்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என் ஆவது) ஒன்றும் ஆவதில்லை, ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகவன்றோ பிறரைக் கவிபாடுகிறது நீங்கள்? அதில் நீங்கள் நினைக்கிறது ஸித்தியாது. ஆனால் ஸித்திப்பதென் என்னில் - கீழ்ச்சொன்ன தண்மையே ஸித்திப்பது. (என் ஆவது) உங்கள் நினைவால் சில அர்த்தஸித்தி; அர்த்தஸ்திதியில் அத:பதிக்கையே என் நினைவால், ஒன்றுமில்லையாவதென்? கவிபாடுவாரும் பாடினவர்களுக்குக் கொடுப்பார்களு மாயன்றோ போருகிறது என்ன. (எத்தனை நாளுக்குப் போதும்) - “இல்லை” என்றவோ பாதியாயன்றோ அதுதான் இருப்பது. நிருபித்தால் கவிபாட்டு இட்டிறையாயிறே யிருப்பது, கவி கேட்பிக்கைக்கு ஸஹகாரிகளையுங் கூட்டிக் கேட்பித்துப் பெறுமதும், கவிபாடின

நானைக்குப் பணையம் வைத்து வாங்கி ஜீவித்தது கொடுத்து மீட்கவும் போராது. (புலவீர்காள்) உங்கள் விசேஷஜ்ஞதைக்குப் போருமோ இது? “பாடின கவியின் நோர்த்தியிது, பேறு இது. இதுக்கு இது போரும், போராது” என்று நீங்களே அறியவேண்டாவோ. (புலவீர்கள்) சப்தார்த்தங்களின் வாசியறியுமவர்களே.

விளக்கம் - (என் ஆவது) - ஒன்றும் கிடைக்காது. உங்களுக்கு ஏதேனும் பயன் ஏற்படும் என்று எண்ணி அல்லவோ மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடுகிறீர்கள்? ஆனால் இதன் மூலம் நீங்கள் எண்ணுவது கிட்டாது. சரி, கிட்டுவது என்னவென்றால், கடந்த பாசுரத்தில் கூறப்பட்டது போன்ற தாழ்வே கிட்டும். (என் ஆவது) - நீங்கள் எண்ணும் சிந்தனையால் உங்களுக்குக் கிட்டுவது செல்வம் என்று எண்ணுகிறீர்கள்; அந்தச் செல்வத்திற்காக உங்களுக்குக் கிட்டுவது, தாழ்ந்த நிலையில் விழுவதே ஆகும். ஆனால் அவர்களால் கிட்டுவது எதுவும் இல்லை என்று எவ்விதம் கூறமுடியும்? கவிபாடியவர்கள், பாடப்பட்டவர்கள், பாடியவர்களுக்கு அளித்தல் என்பதாகவே அல்லவோ நிலைமை உள்ளது என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (எத்தனை நாளுக்குப் போதும்) அப்படிப்பட்ட செல்வமனாது “இல்லை” என்று கூறலாம்படியே அல்லவோ உள்ளது; அதாவது நிரந்தரமானது அல்ல. ஆனால் ஒரு சில இடங்களில் அதிக அளவில் செல்வம் குவித்துள்ளதே என்று சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். நன்றாக ஆராய்ந்து நோக்கினால் அத்தகைய செல்வம் குறித்தும், அதனை உடையவர்கள் குறித்தும் பாடப்பட்ட கவிக்கு எதிர்ப்பதமாகவே அந்தச் செல்வங்களும் அவர்களும் உள்ளதைக் காணலாம். அத்தகைய கவிகள் யாரைக் குறித்து உள்ளனவோ அவர்களுக்குத் துணையாக உள்ளவர்களையும் அழைத்து, அவர்களைக் குறித்தும் பாடினால் கூட, கவிகள் பாடிய நாள்களில் உண்பதற்காகப் பணயம் வைத்து உணவு வாங்கிய பொருள்களைக் கூட மீட்பதற்கு அந்தச் செல்வம் போதாமல் இருக்கும். (புலவீர்காள்) - உங்களுடைய மேன்மையான அறிவுக்கு இது போதுமானதோ? “நாம் பாடிய கவியின் நேர்த்தி இத்தகையது. அந்தக் கவி மூலம் கிட்டவல்லது இத்தகையது. ஆக நம்முடைய கவிக்கு நாம் பெற்ற இவை போதுமானது, போதுமானது அல்ல”, என்று நீங்கள் அறிய வேண்டாமோ? (புலவீர்காள்) - அனைத்து சொற்களுடைய பொருளை அறிந்தவர்களே.

வ்யாக்யானம் - (மன்னா மனிசரை) சிறிது உண்டாய் அல்பமாகிலும் நீங்கள் பெறுவது, நீங்கள் செல்லுமளவும் அவர்கள்தான் இருக்கலிறே; “அவரே மாண்டார்” என்று எதிரே வருவரே. (பாடிப்படைக்கும் பெரும் பொருள்) இந்த ஸ்ரீய:பதி குறைவறக் கொடானோ என்று கேஷ்பிக்கிறார். (மின்னார் இத்யாதி) கவிபாடி முடி பெற்றவர்களன்றோ சென்று காணும் திரள், ஒளிமிக்க மணிகளையுடைய முடியுடை வானவரினே. “விபந்யவ:” என்று கவிபாடி முடி சூடி இருக்கிறவர்களினே. கவிபாடிச் சென்றவர்களுக்கு ஓலக்கங் கொடுத்துக் கொண்டாடிக் கேட்பிப்பாரும் அவர்களன்றோ; கேட்டு ஆரார் வானவர்களினே.

விளக்கம் - (மன்னா மனிசரை) - நீங்கள் பெறுவது மிகவும் அற்பமானதே ஆகும். யாரைக் குறித்து நீங்கள் கவி பாடினீர்களோ, அந்தக் கவியை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களிடம் நீங்கள் செல்லும்வரை கூட அவர்கள் உயிருடன் இருப்பதில்லை. பெரியதிருமொழி (6-2-5) - அவரே மாண்டார் - என்பதற்கு ஏற்ப, “அவர்கள் இறந்தனர்” என்று கூறியபடி உங்களுக்கு எதிரே வந்து சிலர் உரைக்கும்படியான நிலையே உள்ளது. (பாடிப்படைக்கும் பெரும் பொருள்) - ஆனால் நீங்கள் பாடாமல் விட்ட இந்த மஹாலக்ஷ்மியின் நாதன், உங்களுக்குக் குறைவின்றி அளிக்கமாட்டான் என்று நீங்கள் நினைத்தீர்களோ என்று பழித்து உரைக்கிறார். (மின்னார் இத்யாதி) - அப்படிப்பட்ட அவனைக் குறித்துக் கவிபாடி அதன் மூலம் முடிபெற்றவர்கள் அல்லவோ நாம் சென்று காணும் கூட்டம்? அவர்கள் யார் என்றால் ஒளி வீசும் இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட, திருவாய்மொழி (10-9-8) - முடியுடை வானவர் - என்பதற்கு ஏற்ப க்ரீடங்கள் கொண்ட நித்யஸூரிகள் அல்லவோ! ரிக்வேதம் -விபந்யவ: - பாடியபடி உள்ளவர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனைக் குறித்துக் கவிபாடியபடியே இருந்து முடி சூடியவர்கள் ஆவர். மேலும் அவனைக் குறித்துக் கவிபாடியபடி பரமபதம் செல்பவர்களுக்கு, அந்தச் சபையில் இடம் அளித்து, அவர்களைக் கொண்டாடியபடி, அவர்கள் கூறும் கவியை அவன் கேட்கும்படிச் செய்பவர்களும் அந்த நித்யஸூரிகளே ஆவர். திருவாய்மொழி (10-6-11) - கேட்டு ஆரார் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனைக் கவிபாடினால். முடி அவன் தனக்கு விசேஷணமானபோது, கவிபாடினார்க்குக் கொடுக்கச் சூடின முடியென்கை. (பாடினால்) இதுதானே ப்ரயோஜநம் போருமிறே. அதுக்குமேலே, (தன்னாகவே கொண்டு) தனக்கேயாகவென்னுதல்; “மம ஸாதர்ம்யமாகதா:”, “பரமம் ஸாம்யமுபைதி”, “தம்மையேயொக்க அருள்செய்வார்” என்கிறபடியே தன்னோடொக்கப் பண்ணியென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (விண்ணவர் தாதையைப் பாடினால்) - நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனாகிய அவனைக் குறித்துக் கவி பாடினால். க்ரீடம் என்பது அவனை வர்ணிப்பதற்காக உள்ளது என்று கூறும்போது, கவிபாடியவர்களுக்கு அளிப்பதற்காகவே முடிசூட்டிக் கொண்டான் என்று கருத்து. (பாடினால்) - இவ்விதம் பாடியபடி இருத்தல் என்பதே பயன் என்றாகிறது. அதற்கும் மேலே கிட்டவல்ல பயன் என்ன? (தன்னாகவே கொண்டு) - அவர்களைத் தனக்கு மட்டுமே அடிமையாகக் கொண்டு. கீதை (14-2) - ஸாதர்ம்யமாகதா: - என்னுடைய ஸ்வரூபம் போன்றவற்றை அடைந்து - என்றும், முண்டக உபநிஷத் - பரமம் ஸாம்யம் உபைது - உயர்ந்த ஒற்றுமையை அடைகிறார்கள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (11-3-5) - தம்மையே ஒக்க அருள்செய்வார் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னைப் போன்றே, அவர்களையும் மேன்மை பொருந்தியபடி செய்வான்.

வ்யாக்யானம் - (சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே) - பின்னை, ஒருவன் கீழே இருந்து கவிபாடுகைக்கு அடியான ஜந்மத்தைப் போக்கும். பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு அடி ஜந்மமிறே. நித்யஸூரிகள் தரத்தைக் கொடுத்து, பின்னை காணும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுப்பது; ராஜபுத்ரன் தலையில் அபிஷேகத்தை வைத்து, பின்னை விலங்கு வெட்டுவிடுமாபோலோ, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை அபிஷேகம் பண்ணி, பின்பு ராவணனை வதித்தாற்போலே.

விளக்கம் - (சன்மஞ் செய்யாமையுங் கொள்ளுமே) - இதனையும் கடந்து, மீண்டும் பிறவி எடுத்து அற்பமான மனிதர்களின் கீழே நின்று அவர்களைக் கவிபாடி நிற்பதற்குக் காரணமாக உள்ள பிறவியை மீண்டும் அளிக்காமல் தடுப்பான். மற்றவர்களைக் கவி பாடுகைக்குக் காரணம், பிறவி அல்லவோ? நித்யஸூரிகளுடைய நிலையை அளித்து, அதன் பின்னர் ஸம்ஸார பந்தத்தை விலக்குவான். சிறையில் இருந்த அரசபுத்ரன் தலையில் மகுடம் சூட்டி பின்னர் அவன் கையில் உள்ள விலங்கை விலக்குவது போன்று ஆகும். விபீஷணனுக்கு மகுடம் சூட்டிய பின்னர் இராவணனை வதைத்தது போன்று ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 100)

95. உண்ணின்று உயிர்களுக்கு உற்றனவே செய்து அவர்க்கு உயவே

பண்ணும் பரனும் பரிவிலனாம்படி பல்லுயிர்க்கும்

விண்ணின் தலைநின்று வீடளிப்பான் எம் இராமானுசன்

மண்ணின் தலத்து உதித்து உய்மறை நாலும் வளர்த்தனனே

விளக்கவுரை - அஜ்ஞனத்தால் மூடப்பட்டதால் ஞானசூன்யமாக உள்ள மனிதர்களுக்கு, உயர்ந்த ஞானத்தை உபதேசிக்க நேரடியாக ஸர்வேச்வரனே வந்து நின்றாலும், “உன்னை விட நாங்கள் உயர்ந்தவர்கள்”, என்று தள்ளி விடுவார்களோ என அஞ்சி, அனைவருக்கும் அந்தர்யாமியாகவே ஸர்வேச்வரன் நிற்கிறான். இந்த மக்கள் அவரவர்கள் வாழும்படியான உபாயங்களை அளிக்கிறான். இவ்விதமாக இவர்கள் பிழைக்கும்படிச் செய்யும் ஸர்வேச்வரன் தனது மனதில், “நாம் எத்தனை செய்தாலும் எம்பெருமானார் இந்த மக்களிடம் கொண்ட அன்பிற்கு ஈடாகாது”, என்று நினைத்தபடி உள்ளான். அவனை விட இவர் சுலபமாக அடையக்கூடியவராக, குணம் குற்றம் முதலானவற்றை ஆராயாமல் உள்ளவராக இருப்பதால் உயர்ந்தவர் என்று கருத்து. ஆகவே ஸர்வேச்வரன் செய்தது என்ன? அனைத்து உயிர்களுக்கும் பரமபதம் அளிக்கும் எண்ணத்துடன், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருந்து எங்களுக்கு ஸ்வாமியாக உள்ள எம்பெருமானார் இந்தப் பூமியில் அவதரித்தார். இவ்விதம் அவதாரம் செய்து ஸ்ரீபாஷ்யம் போன்ற உயர்ந்த க்ரந்தங்கள் மூலமாக நான்கு வேதங்களும் பூமியில் பரவும்படிச் செய்தார்.

அவதாரிகை - எம்பெருமானார் தம்மை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு உத்தாரண ஹேதுவான உபாய விசேஷத்தையும், அத்தாலே உண்டாகக் கடவ பகவத் ப்ரீதி ரூப ஸம்பத்தையும், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான பாப விமோசனத்தையும், ததந்தரபாவியான பரமபத ப்ராப்தியையும் பண்ணிக் கொடுப்பாரேயாகிலும், நான் அவருடைய கல்யாண குணங்களையொழிய வேறொன்றை விரும்பி அநுபவியேனென் றருளிச்செய்தார் கீழ்ப் பாட்டிலே. இப்பாட்டிலே, ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், அவர்களுடைய ஸகல ப்ரவர்த்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணிக் கொடுக்கிற ஸர்வேச்வரனும், இவரைப் போலே ஆச்ரித வ்யாமுக்கதனல்ல னென்னும்படியாயும், ஜ்ஞாந வைராக்க்யாதிகளாலே ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டில் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்த ரென்னும்படியாயும் இவர்தா னிருக்கையாலே, பரமபதத்தினின்றும் அந்த பரம ப்ராப்யத்தை எல்லார்க்குங் கொடுப்பதாக அஸ்பருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே ஒருவர் பரார்த்தமாக இந்த லோகத்திலே எம்பெருமானாராய் அவதரித்து, ஸர்வ காலமும் வேதார்த்தத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தாரென் றருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில், “எம்பெருமானார் தன்னை அண்டி நிற்பவர்களுக்கு, அவர்கள் கரையேறக் காரணமாக உள்ளதான சரணாகதி குறித்தும், அதன் மூலம் ஏற்படக் கூடியதான பகவத் ப்ரீதி என்னும் வடிவத்தில் உள்ள செல்வத்தையும், அடையக்கூடிய இலக்கைத் தடுக்கவல்லதான பாபங்களிலிருந்து விடுதலையையும், அதனை அடுத்து கிட்டவல்லதான பரமபதத்தையும் அளிப்பார். ஆனாலும் நான் அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அல்லாமல் வேறு எதனையும் விரும்பி அநுபவிக்கமாட்டேன்”, என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில், “அனைத்து ஆத்மாக்களின் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் ஜீவாத்மாக்களுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றுதல், விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குதல் போன்றவற்றைச் செய்தபடி உள்ளான். ஆனால் அவன் எம்பெருமானாரைப் போன்று தனது அடியார்களிடம் மயங்கி நிற்பவன் அல்லன் என்னும் நிலையும், ஞானம் மற்றும் வைராக்க்யம் ஆகியவை காரணமாக இவர் ஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் முற்றிலுமாக வேறுபட்டவராக உள்ளார் என்னும் நிலையும் உள்ளது. இதன் காரணமாக, பரமபதத்திலிருந்து, அந்தப் பரமபதத்தை அனைவருக்கும் அளிக்கும் பொருட்டு இந்த லோகத்தில் எம்பெருமானார்

அவதரித்தார். இப்படியாக அவதரித்து, எப்போதும் வேதங்களுடைய ஆழ்பொருளை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளார்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (உள் நின்று) “அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்த்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா” என்றும், “அந்த: ப்ரவிஷ்டம் கர்த்தாரமேதம்” என்றும், “அந்தர்ப்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண ஸ்திதத:” என்றும், “ய ஆத்மநி திஷ்டந் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி” என்றும், “ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட:” என்றும், “உடல் மிசை உயிர் எனக் கரந்து எங்கும் பரந்து உளன்” என்றும், “பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்து உளன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தர்யாமியாய் ஸத்தா நிர்வாஹனாய் கொண்டிருந்து, “அநாதி மாயாயா ஸுப்தோயதா” என்கிறபடியே அநாதி அசித் ஸம்பந்த நிபந்தநமான அஞ்ஞாநாந்தகாரத்திலே தத்வ ஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாந சூந்யரான சேதநருக்கு அத்தை அறிவிக்மைக்காக அருகே வந்து கண் காண நிற்கில், “ஜ்ஞாநைகாகாரத்தாலே உன்னோடு நானும் துல்யன்” என்று ஆணையிட்டுத் தள்ளிவிடுவர்களென்று, அதிசங்கை பண்ணி, இராமமூட்டுவாரைப் போலே அவர்களுக்குத் தெரியாதபடி ஸத்தையை நோக்குவதாக உள்ளே புகுந்து நின்றென்றபடி.

விளக்கம் – (உள் நின்று) - தைத்திரீய ஆரண்யகம் (3-11-21) – அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா ... அந்த: ப்ரவிஷ்டம் கர்த்தாரமேதம் – அனைத்திற்கும் உள்ளே நுழைந்து அவற்றை நியமிப்பதால், அவனே ஸர்வாத்மாவாக உள்ளான் ... உள்ளே புகுந்து அவர்கள் செய்யும் செயலைச் செய்ய வைப்பவனாக – என்றும், அந்தர்ப்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்தித: - உள்ளும் புறமும் உள்ள அனைத்திலும் நாராயணனே நிறைந்து நிற்கிறான் – என்றும், ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-22) – ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா சரீரம் ய ஆத்மநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத: – யார் ஒருவன் ஆத்மாவின் வெளியிலும் உள்புறத்திலும் உள்ளானோ, யாரை ஆத்மா அறியாமல் உள்ளதோ, யாருக்கு ஆத்மா உடலாக உள்ளதோ, ஆத்மாவை யார் ஒருவன் நியமிக்கிறானோ அவன் அந்தர்யாமியாக அழிவற்று உள்ளான் – என்றும், கீதை (15-15) – ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட: – அனைத்து உயிர்களின் உள்ளே நான் ஆத்மாவாக

உள்ளேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-7) - உடல்மிசை உயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-10) - பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தர்யாமியாக நின்று, இருப்பு என்பதை நியமிப்பவனாக இருந்தபடி, அநாதி மாயயா ஸுப்தோ யதா - எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ள மாயையில் உறங்கியபடி உள்ள ஜீவன் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக அசித் வஸ்துவான சரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள அஜ்ஞானம் என்ற இருளில் மூழ்கிக் கிடப்பதால், உண்மையானதும் நன்மையானதும் ஆகிய புருஷார்த்தம் குறித்த ஞானம் இல்லாதபடி உள்ள சேதநர்களுக்கு அந்த ஞானத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக, அவர்கள் அருகில் வந்து, அவர்கள் தங்களுடைய கண்களால் காண இயலும்படி நிற்க எண்ணினான். ஆனால் அவர்கள், “நாங்களும் நீயும் ஞானஸ்வரூபம் என்பதால், நாம் இருவரும் சமமே ஆவோம்”, என்ற கூறித் தன்னைத் தள்ளிவிடுவார்களோ என்ற சந்தேகம் கொண்டான். ஆகவே சத்திரத்தில் தங்கியுள்ள தனது மகனுக்கு யாரும் அறியாமல் உணவு அளிக்கும் தாய் போன்று, அவர்கள் அறியாமலேயே, அவர்களுக்கு இருப்பு என்பது நிலைத்து நிற்கவேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் உள்ளே புகுந்து.

வ்யாக்யானம் - (உயிர்கட்குற்றனவே செய்து) ஸ்வேதர ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும், “அவரவர் விதி வழியடைய நின்றனரே” என்கிறபடியே, தத் தத் பூர்வ கர்மாநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைப் பண்ணிக் கொடுத்து. அன்றிக்கே, ஸ்வரூபமானவற்றை க்ரம க்ரமேண விரகாலே ஏறிட்டு ததநுரூபமாயிருந்துள்ள ப்ரவ்ருத்திகளிலே மூட்டுவித்தென்னுதல்; இவ்வாத்மாக்கள் யாதொரு வழியாலே உஜ்ஜீவிப்பார்களோ அதற்கு ஈடான க்ருஷிகளைப் பண்ணி என்னுதல். “உற்றனவே செய்து” என்றது, “தக்கனவே செய்து” என்றபடி. “பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ப்ருதக் விதா:” என்றானிறே.

விளக்கம் - (உயிர்கட்கு உற்றனவே செய்து) - அனைத்துவிதமான உயிர்களுக்கும், திருவாய்மொழி (1-1-5) - அவரவர் விதிவழி அடைய நின்றனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவரவர்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி விருப்பமானதை உண்டாக்கியும், விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்கியும். அல்லது அவர்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு

ஏற்றவற்றை வரிசையாகத் தகுந்த வழியில் நோக்கி, அதற்கு ஏற்றபடி விருப்பங்களை நிறைவேற்றி. அதாவது அந்த ஆத்மாக்கள் எந்த வழியால் கரையேறுவார்களோ அதற்கு ஈடான செயல்களைச் செய்து. “உற்றனவே செய்து” என்றால், “சரியானவற்றைத் தகுந்த விதத்தில் செய்து” என்று பொருள். கீதை (10-5) – பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ப்ருதக் விதா: - உயிர்களுடைய தனித்தனியான இயல்புகள் என்னிடமிருந்தே தோன்றுகின்றன - என்று அவனே உரைத்தான்.

வ்யாக்யானம் – (அவர்க்கு உய்யவே பண்ணும் பரனும்) “த்ரிபாதார்த்தவ உதைத் புருஷ:” என்றும், “தமஸ: பரஸ்தாத்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வோத்தமான பரம புருஷார்த்தத்தை ப்ராபிக்கையாகிற உச்ச்ராயத்தைப் பண்ணா நின்றுள்ள ஸர்வேச்வரனும், “பதிம் விச்வச்ய” என்றும், “யஸ்மாத் பரந்நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்” என்றும், “அத யதத: பர:” என்கிறபடியே ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதகனாய், ஸர்வஸ்மாத் பரனான ஸர்வேச்வரனும். (பரிவிலனாம்படி) சேதந ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுமளவில், இவ்வெம்பெருமானாரோபாதி ஸ்நேஹத்தை யுடையவ னல்லனென்னும்படியாக. பரிஷு – ஸ்நேஹம், பக்ஷபாதம் என்னுதல்; இலன் – இல்லாதவன். “துர்லபம் உபாஸதே” என்றும், “க்ஷிபாமி”, “ந க்ஷமாமி” என்றும், “ஸித்திர்பவதி வா நேதி ஸம்சய: அச்யுத ஸேவிநாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வேச்வரன் துர்லபனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்கள் இரண்டுக்கும் பொதுவானவனாய், பலம் ஸித்திக்குமோ ஸித்தியாதொழியுமோவென்று ஸந்தேஹிக்க வேண்டும்படியிருக்கையாலும், இவர் “ஸுலபம் ஸ்வ குரும்” என்றும், “ந ஸம்சய: அத்ர தத்பக்த் பரிசர்யா ரதாத்மநாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸுலபராய் அநுக்ரஹசீலராய் நிஸ்ஸம்சயைக பல ப்ரதராய் இருக்கையாலும், இருவரையும் பார்க்குமளவில் இவரே அவனைக் காட்டில் சேதநர் பக்கலில் அதி ஸ்நேஹி என்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே.

விளக்கம் – (அவர்க்கு உய்யவே பண்ணும் பரனும்) - த்ரிபாத் ஊர்த்தவ உதைத் புருஷ: - உயர்ந்த பரமபதத்தில் நிற்கும் புருஷன் – என்றும், தம: பரஸ்தாத் – இருளுக்கும் அப்பால் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்தைக் காட்டிலும்

மேம்பட்ட உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அடைய வைக்கின்ற செயல்களைச் செய்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரன். அதாவது பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த விச்வத்தின் பதி - என்றும், தைத்திரீயம் - யஸ்மாத் பரந் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் - இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததும் இல்லை, உயர்ந்தது சிறிதும் இல்லை - என்றும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-3-17) - அத யதத்: பர: - உயர்ந்த இடங்களில் இருந்தபடி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனக்கு அடிமைகளான மூன்று விதமான சேதந அசேதங்களின் ஸ்வரூபம், இருப்பு மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனும், அனைத்தையும் விட உயர்ந்தவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன். (பரிவிலனாம்படி) - அனைத்து சேதநர்களையும் காக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடும்போது, எம்பெருமானார் அளவிற்கு ப்ரீதி கொண்டபடி செய்வதில்லை என்று கூறலாம்படியாக உள்ளான் எனலாம். ஏன்? காரணம் இவன், துர்லபம் ய உபாஸதே - யார் ஒருவன் அரியவனாக உள்ள அவனை உபாஸிக்கிறானோ - என்றும், கீதை (16-19) - சஷிபாமி - தாழ்ந்த நிலைக்குத் தள்ளுகிறேன் - என்றும், ந சஷமாமி - பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன் - என்றும், சாண்டில்யஸ்ம்ருதி (1-95) - ஸித்திர்பவதி வா நேதி ஸம்சய: அச்யுத ஸேவிநாம் - அச்யுதனை அடைந்தவர்களுக்கு பலன் கிட்டுமா என்ற ஐயம் உண்டாகலாம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அடைவதற்கு மிகவும் அரியவனாகவும், அனுக்ரஹம் செய்பவன் மற்றும் அனுக்ரஹம் செய்யாமல் இருப்பவன் என்ற இரண்டு தன்மைகளும் கொண்டவனாகவும், இவனைப் பெறுதல் என்ற பலன் கிட்டுமோ கிட்டாதோ என்று சந்தேகம் கொள்ளலாம்படியாகவும் உள்ளதால் ஆகும். ஆனால் எம்பெருமானாரோ, ஸுலபம் ஸ்வகூரும் - எளிதாக அடையவல்ல தனது ஆசார்யன் - என்றும், சாண்டில்யஸ்ம்ருதி (1-95) - ந ஸம்சய: அத்ர தத்பக்த் பரிசர்யா ரதாத்மநாம் - அவன் அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்வதில் விருப்பம் உள்ளவர்களுக்கு பலன் கிட்டுமா என்ற ஐயமே அவசியம் இல்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அடைவதற்கு மிகவும் எளியவராகவும், அனுக்ரஹத்தை மட்டுமே செய்பவராகவும், எந்தவிதமான ஐயமும் கொள்ளவேண்டாதபடி பலனை மட்டுமே அளிப்பவராகவும் இருக்கிறார். ஆகவே ஸர்வேச்வரன் மற்றும் எம்பெருமானார் ஆகிய இருவரையும் ஒப்பு நோக்கும்போது, ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் எம்பெருமானாரே சேதநர்களிடம் மிகவும் ப்ரீதி கொண்டவர் என்பது வெளிப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் – (விண்ணில் தலை நின்று) “நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே” என்கிறபடியே ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுக்கெல்லாம் மேலாய், பரமாகாச சப்த வாச்யமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்றும். (பல்லுயிர்க்கும் வீடளிப்பான்) “ஸ்ரீவிஷ்ணுலோக மணி மண்டப மார்க்க தாயீ ராமாநுஜோ விஜயதே யதிராஜ ராஜ:” என்கிறபடியே ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும், அந்தமில் பேரின்பமாகையாலே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தருளுவதாக. “புல்லுயிர்க்கு” என்ற பாடமானபோது, புல்லுயிரென்றது க்ஷுத்ரரென்றபடி. (எம்மிராமாநுசன்) எங்களுக்கு ஸ்வாமியான எம்பெருமானார். (மண்ணின் தலத்துதித்து) “ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாமி” என்றாப்போலே அவதரிப்பது பூமியிலேயாகிலும், தக்கத தோஷைக ரஸம் அஸ்ப்ருஷ்டராய், அஜஹத் ஸ்வபாவராய்க் கொண்டு அவதரித்தார் காணும்.

விளக்கம் - (விண்ணில் தலை நின்று) - தைத்திரீயம் - நாகஸ்ய ப்ருஷ்டே - பரமபதத்தின் மேல் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸ்வர்கம் போன்ற அனைத்து லோகங்களையும் கடந்துள்ளதும், “பரமாகாசம்” என்று கூறப்படுவதும் ஆகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து. (பல்லுயிர்க்கும் வீடளிப்பான்) - தாட பஞ்சகம் (5) - பாஷண்ட ஸாகர மஹாபடபாமுகாக்நி: ஸ்ரீரங்கராஜ சரணாம்புஜ மூல தாஸ: ஸ்ரீவிஷ்ணுலோக மணி மண்டப மார்க்க தாயீ ராமாநுஜோ விஜயதே யதிராஜராஜ: - படபா என்பது ஒரு பெண் குதிரையின் பெயராகும். அது கடலுக்கு அடியில் தனது முகத்தில் எப்போதும் நெருப்புடன் உள்ளதாகும். ப்ரளய காலத்தின்போது கடலிலிருந்து வெளி வந்து உலகை அழிக்கும் என்பது புராணங்கள் கூறுவதாகும். பாஷண்டர்கள் என்ற கடலுக்கு இப்படிப்பட்ட படபா அக்னி போன்று எம்பெருமானார் உள்ளார். ஸ்ரீரங்கநாதனின் திருவடிகளைத் தனது தலையில் வைத்தபடி நின்று நீச மதங்களை அழித்தார். ஸ்ரீமந்நாராயணன் அமர்ந்துள்ள பரமபதம் செல்லும் வழியைக் காட்டினார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாருக்குப் பல்லாண்டு, யதிகளின் தலைவருக்குப் பல்லாண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும், திருவாய்மொழி - அந்தமில் பேரின்பம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதால், மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்ற லக்ஷணம் பொருந்திய மோக்ஷத்தை அளிப்பதற்காக. “பல்லுயிர்க்கும்” என்பதை “புல்லுயிர்க்கும்” என்று படித்தால், “மிகவும் தாழ்ந்த உயிர்கள் அனைத்திற்கும்” என்று பொருள். (எம்

இராமாநுசன்) - எங்களுடைய எஜமானராகிய எம்பெருமானார். (மண்ணின் தலத்து உதித்து) - கீதை (4-6) - ப்ரக்ருதில் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாமி - எனது ப்ரக்ருதியை என் வசப்படுத்தி, நான் வெளிப்படுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவதரிப்பது இந்தப் பூமி என்றாலும், இந்தப் பூமியில் உள்ள தோஷங்களின் வாசனையால் தீண்டப்படாதவராகவும், இந்த ஜகத்தின் தன்மைகள் ஏதும் அற்றவராகவும் அவதரித்தார்.

வ்யாக்யானம் - (மண்ணின் தலத்துதித்து) “இருள் தரும் மா ஞால”மான இந்த பூமியிலே இதினுடைய தோஷமொன்றும் தட்டாதபடி திருவவதரித்து. (மறை நாலும் வளர்த்தனனே) “ரிசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச” என்கிறபடியே, ரிகாதி பேதேந நாலு வகைப்பட்டிருக்கிற வேதத்தையும் லோகமெல்லாம் வ்யாபித்து அஸங்குசிதமாக நடத்தியருளினார். “சிரந்தந ஸரஸ்வதீ சிகுர பந்துஸைரந்த்ரிகா” என்னும்படியான ஸ்ரீஸூக்திகளாலே நிர்மித்தருளின ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்த வ்யாக்யானம் பண்ணிக் கொண்டே இந்த வேத சதுஷ்டத்தையும் தடையற நடப்பித்தருளினாரென்றபடி. இத்தால், ஸ்ரீமத் வேத மார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாச்சார்யோபய வேதாந்தாசார்யரென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (மண்ணின் தலத்துதித்து) திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தருமா ஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்தப் பூமியில், இதன் தோஷங்கள் எதுவும் தன்னிடம் வந்து சேராதவிதத்தில் திருஅவதாரம் செய்து. (மறை நாலும் வளர்த்தனனே) - நாரதீயம் (1-9) - ருசோ யஜும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி - ருக், யஜூர், ஸாமம், அதர்வணம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ரிக்வேதம் என்பது போன்று நான்குவகையாக உள்ள வேதங்களை இந்த உலகம் முழுவதும் பரவும்படிச் செய்து, எந்தவிதமான சுருக்கமும் அவற்றுக்கு ஏற்படாதபடிச் செய்தார். யதிராஜ ஸப்ததி (36) - இதம் ப்ரதம ஸம்பவத் குமதி ஜால கூலங்கஷா: ம்ருஷா மத விஷாநல ஜ்வலித ஜீவ ஜீவாதவ: ஷூரந்தி அம்ருதம் அசஷரம் யதி புரந்தரஸ்ய உக்தய: சிரந்தந ஸரஸ்வதீ சிகுர பந்த ஸைரந்த்ரிகா: - இந்தக் கலிகாலத்தில் புதிதுபுதிதாகப் பல மதங்கள் தலை எடுத்து, விபரீதமான புத்தி கொண்டவையாக உள்ளன. அந்தக் கூட்டங்கள் அனைத்தையும் வேருடன் அறுக்க வல்லது; பொய் என்பதை மட்டுமே தங்கள் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, அந்தத் தீ மூலம் ஜீவன்களை விஷம் போல் அழிக்கும் மதங்களில் இருந்து ஜீவன்களைக் காப்பாற்றுவது; வேதம் என்ற அரசியின், உபநிஷத் என்ற கூந்தலை அழகாகச் சீவி அலங்கரிக்கும்

பணிப்பெண்கள் போன்றது – இவை எது என்றால் யதிராஜரின் நூல்களே ஆகும். அவை அழிவற்ற மோகஷத்தை நம் மீது பொழிகின்றன – என்பதற்கு ஏற்ப, தகுந்த ப்ரமாணங்கள் கொண்டு உண்டாக்கிய ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான பலவற்றையும் செய்தபடியும், இந்த நான்கு வேதங்களையும் எந்தவிதமான தடையும் இன்றி உலவும்படியும் செய்தார். இதன் மூலம், “ஸ்ரீமத் வேத மார்க்கத்தை நிலைநாட்டிய ஆசார்யர், உபய வேதாந்த ஆசார்யர்”, என்பதைக் கூறினார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்